

Gergely Ágnes
Kút szilvafával

*A kútból ma már csak a visszhang.
„Le ne írd”, és „fölösleges mondanod”.
A kép nem gyűrűzik az ujjainkra.
Az övéi egykor cselédkönyvet kaptak;
a mieink katonakönyvet, nagy „Zs” betűvel.
Őket megjelölték; minket is megjelöltek.
Szerette a kertet, különösen a teregetést
a fák közt. Szerettem a frontról hazatérő
férfiakat, különösen a fonott gyertya mellett
az áldást. Egyikünk sem számított további
megjelölésre. Első pillanattól világos, hogy
ő ő marad, és én én maradok; s az „ők is
mi vagyunk” eseményre váltott hazugság,
tömegsír, vacak romantika, ázalag élet.
Ha levelet írunk egymásnak, a levél csupa
kert, mennyi habos ágynemű a fák közt,
a kötélén – emlékszel a kútra, a vörös
szilvafa alatt? Már nincs ott. A fát is
kivágták. Nagyapád szombat este áldomást
ivott a fonott gyertya mellett. Szilva-
pálinka volt? Minek az emlékeket összekötni.
Az erősebbek úgyis a megjelölők; ők támadnak
fel folyton, minden változás első pillanatában,
velük az összeköpdösött cselédkönyv, katonakönyv,
katonakönyv, cselédkönyv, nagy Cs, nagy Zs,
teleírnak foszló templomot, kőkemény ágyneműt –
készen legyen a batyud és ne félj.
Lépj idebb, mi nem csapunk zajt. Minek.
Bárhová megyünk, a szilvafához megyünk.*

A túlélő

*Kellékeit tudta, a lényegét nem.
Azt látta, hogy a vízözön: csoda.
Hogy ingoványt szán a hegy tetejének
Isten egyetlen eldobott verssora.*

*Hogy szétnyílik a Teremtés kudarca,
sűrűség fojt, hol madár énekel,
a rózsában az álom borul arcra,
s a „Vagyok, aki vagyok” nem hangzik el.*

*Ezt látta. Ahogy látnok lát, ha látna.
A farka mélyén elfogta a dölyf.
Szivárvány tört a békés Ararátra.
S az olajággal visszaszállt az ölyv.*

Nagy Heródes

*Palotáját légörvény mutatja,
tartományát homok.
Építkezett és ölt. Alakja
az idők forgásával elforog.*

*Magányos volt, mint ahol élt, a táj.
Politikában római lakáj.
Egy műveletlen rabszolga fia.
Csak negyedsorban volt edomita.*